

Bidrag till tävlingen Sörmlandsnovellen

Oscar Jones Vikblad, 5/10-2024

Två sidor

Den piskande sanden gör sår på mitt ansikte. Jack skrek att vi borde försöka ta oss in i utomjordingarnas huvudskepp. Det flyger röda laserskott över våra huvuden så vi måste huka även fast att vi har skydd bakom en stor och bred sten. Jag ställde mig upp för att börja skjuta men jag blev skjuten i armen direkt, det sved och brändes i hålet som blev kvar av skottet. Men jag fick inte bry mig om det nu för att vi skulle in i skeppet och fånga härskaren innan han kunde krossa denna planet. Men hur, det finns ingen tid att tänka, jag skrek åt Jack att täcka mig och sen började jag springa, jag sprang som jag aldrig sprungit förut. marken kändes väldigt hård och stenig under fötterna. Laserskott flög överallt så att jag blev bländad. Yes!! jag kom fram till huvudporten. Jag lade ner en bomb vid porten och började räkna ner från 5. 5 4 3 2 ...

- Kaj! Kom ner och ät lunch nu!

Det var min mamma som hade lagat nudlar. Jag sprang ner för att äta men sen när jag kom ner så stod min mamma där och lagade fortfarande maten.

- Men maten är ju inte ens klar! skrek jag kanske lite för högt.

Jag väntade mig en utskällning men nej, hon sa bara att jag skulle ta fram tallrikar till bordet. När jag var klar sprang jag uppför trappen så snabbt att jag nästan snubblade. Jag satte mig på sängen och tog upp figurerna igen. 5 4 3 2 1 boom! Bomben sprängdes och jag flög hastigt bakåt. Mina öron började pipa och min syn blev blurrig. Jag hörde Jack mumla något, han måste ha sprungit hit när han såg att jag flugit bakåt. Sen så började allt komma tillbaka igen men väldigt sakta fast jag kunde höra och se Jack nu.

- Vad gör du är du inte klok! ropade han.
- Skynda att vi måste ta oss in innan de förstår att vi har öppnat dörren. Sa Jack.

- Vilka då? frågade jag fundersamt.
- Utomjordingarna förstås! Hur hårt slog du dig? sa han och försökte se om jag hade en bula nånstans.

Vi sprang genom de smala hallarna som hade rör på sidorna. Medan vi sprang så såg jag att det gnistrade från taket, men jag fick inte bry mig om det nu. Efter att vi hade sprungit i typ 5 minuter så kom vi fram till en korsning med två vägar åt olika håll. Du tar vänster och jag tar höger! ropade jag med hes röst efter allt skrikande. Jag började springa snabbare och snabbare tills jag kom fram till en stor svart elektrisk dörr. Jag förstod genast att det var härskarens rum. Det fanns inga handtag på dörren men det finns säkert andra sätt att öppna den. Jag letade och letade i nästan två timmar men hittade ingenting, ingen knapp, inget kodlås, ingen hemlig spak, så jag kom bara fram till ett beslut. Dörren behövde bombas... När jag gick för att sätta bomben på dörren så öppnades den. Jag backade och då stängdes dörren, men när jag gick fram igen så öppnades den.

- Ååååå, det är en automatisk dörr som inte ens är låst. sa jag tyst för mig själv.

När jag gick in så var det becks svart och jag fick en stark unken lukt. Jag gick in lite längre men sen såg jag honom, härskaren. Han var väldigt stor och mycket mer muskulösare än mig. Innan jag hann säga något så drog han fram ett enormt svärd med röda bokstäver som jag aldrig sett förut. Han svingade mot mig så att jag fick kasta mig åt sidan. Då landade jag på något mjukt, det var en blomma med gul mitt och röda blad. Jag lyfte upp den och plötsligt blev härskaren jätterädd som att han skulle börja gråta närsomhelst. Sen förstod jag att han var allergisk mot blommor. Så jag kastade blomman på honom så att han ramlade och blev förlamadad. Jag tog fram min stav och skulle precis slå honom när han plötsligt ställde sig upp och tog tag i min stav och kastade iväg den. Sen greppa han tag runt mina armar för att kasta mig i hans glödande lava pool. Men precis då kom Jack in och...

- Kaj nu ska du lägga dig! ropade mamma från nedervåningen.

Aja jag får fortsätta en annan gång tänkte jag och la in gubbarna i skåpet, la mig i sängen och släckte lampan. Men jag kunde inte sova. Även fast jag har en ny säng som är lika mjuk som moln så kunde jag bara inte sova. Jag låg där i min säng och vred mig. Jag måste bara veta hur det slutar, så jag tände lampan, tog ut figurerna och började. Jack sprang in och ryckte snabbt fram sin pistol och sköt härskaren i benet. Men inget hände, han hade inte ens en skråma på benet. Jack stod bara och gapade.

- Ta blomman! skrek jag.
- Va! svarade han med en fundersam min.
- Han är allergisk mot blommor! förklarade jag.

Jack förstod genast och slängde sig efter blomman. Men innan han hann få tag i den så trampade härskaren sönder den. Jag är körd. tänkte jag. Men då som ett mirakel flög det in en blomma från det halvt öppna och trasiga fönstret. Jag greppade snabbt tag i den och tryckte den mot härskarens arm. Då så svimmade härskaren och tappade mig, jag flög handlöst ned på marken. När vi hade knutit fast honom på hans stol så tog han fram en knapp ur sin ficka.

- Den här knappen kan bomba hela den här planeten. skrattade han.
- Han kommer att trycka på den! skrek jag.

Hans krokiga finger kom all närmare knappen.

- Å nej! skrek jag.

Sen så tryckte han på den. Jag och Jack stod bara och stirrade lönlöst på varandra. Det hände inget de två första minuterna men sen gick det väldigt fort. Jag hörde bara ett högt muller sen så rasade det blanka plåt taket in och jag sprang så snabbt jag kunde genom den smala hallen och sen kastade jag mig ut ur den sönderbombade dörren. Jag lyckades komma ut men Jack hann

bara komma ut halvvägs när taket rasade ner och hans ben hade krossats under de stora rasmassorna. Jag grävde fram hans ben och tog upp honom på ryggen och sprang. Men det var något som kändes konstigt, var det luften, nej det var marken. Den blev mjukare och mjukare och sen förstod jag att marken sjönk, inte bara marken utan hela planeten sjönk. Mina ben åkte djupare och djupare ner och när jag hade sjunkit till mina knän så behövde jag släppa ner Jack och han fick springa själv men vi kom inte långt för den kalla sanden var upp till midjan på oss. Jack skrek någonting som jag inte hörde för nu var mitt bakhuvud och öron också nere i sanden. Det enda som var kvar var mitt ansikte som sakta åkte neråt. Jag försökte andas lugnt, men det gick inte, jag kunde inte ens röra på mig.

- Hjälp! Skrek jag skräckslaget.

Jag var iskall och det enda jag kunde se var sand överallt. Sen åkte min mun under så jag behövde andas med näsan. Min kropp var intryckt från alla håll av sanden. Jag skulle dö. Jag tog ett djupt andetag och förberedde mig på att åka ner helt. Sanden började precis komma under näsan och sen...

- Kaj! Kom och ät frukost nu! ropade mamma nerifrån.

Hemma, jag var hemma. Jag hade alltså inte gått upp igen utan bara drömt det. Men nu var jag hemma i min sköna och varma säng och solljuset sipprade in genom fönstret. Jag ville aldrig gå härifrån, från mitt hem.

